

Arrest

**nr. 146 535 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 januari 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van 16 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 12 januari 2012 beslist de gemachtigde deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond te verklaren. Op 16 februari 2012 geeft de gemachtigde de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.11.2009 werd ingediend door:

*T., M.
nationaliteit: Marokko
geboren te B.Bouyafrour op (...)1962
adres: (...) 2060 Antwerpen*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft - betrokkene zou geïntegreerd zijn, zou werkbereid zijn, zou de Nederlandse taal spreken (betrokkene staat dit door verschillende getuigenverklaringen, attest van werkbereidheid, attest van gevolde taallessen), kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie.

Wat het invoeren van artikel 8 van het E.V.R.M. betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het E.V.R.M.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen enkel gevaar vormt voor de openbare veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem/haar/hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.*

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden. (...)"

En

"(...) BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - Model B

*In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 12/01/2012,
wordt aan T., M. (M)
geboren te B.Bouyafrour (Marokko), op (...)1962,
van MAROKKO nationaliteit, verblijvend: (...) 2060 Antwerpen,*

het bevel gegeven om uiterlijk op 17.03.2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, (art. 7, alinea 1,1" van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

“(...) Eerste en enige middel, genomen uit de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsverplichting, de zorgvuldigheidsplicht en de redelijkheidsverplichting.

Doordat:

De bestreden beslissing is in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur, waartoe o.a. de motiveringsverplichting, de zorgvuldigheidsplicht en de redelijkheidsverplichting behoort.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat de lokale verankering van verzoeker geen grond tot regularisatie kan vormen.

(1) Wat betreft de lokale verankering als grond voor regularisatie

1. Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsverplichting schendt vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verder is de bestreden beslissing onzorgvuldig genomen en onredelijk.

2. De bestreden beslissing stelt dat de lokale verankering van verzoeker geen grond tot regularisatie kan vormen.

Dit is juridisch incorrect: De regularisatie kan immers worden aangevraagd wanneer men bijzondere banden met België heeft. In huidig geval kan niet betwist worden dat verzoeker door zijn lange verblijf, ongeacht of dit door eigen toedoen is, bijzondere banden heeft gecreëerd met België.

Bij de beoordeling van de aanvraag tot regularisatie dient men te bekijken of de bijzondere banden met België van die aard zijn dat het de betrokkene moet toelaten gemachtigd te worden op onbeperkt verblijf.

Verzoeker heeft zijn bijzondere banden met België in zijn verzoekschrift uitgebreid uiteengezet en verwijst volledigheidshalve dan ook naar het verzoekschrift.

De aanvraag dient enkel getoetst te worden aan artikel 9bis en de ratio legis van dit artikel. Verzoeker heeft voldoende elementen aangereikt die een regularisatie op grond van artikel 9bis rechtvaardigen, zijnde bijzondere banden met België, werkbereidheid, taalkennis, sociaal netwerk etc. Met al deze elementen, die in toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet ruim voldoende zijn om een regularisatie van verblijf te rechtvaardigen, wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele rekening mee gehouden. Integendeel, verwerende partij stelt eenvoudig dat een langdurig verblijf, werkbereidheid, taalkennis etc. geen reden zijn om een regularisatie te rechtvaardigen, hetgeen indruist tegen de inhoud van artikel 9bis en de ratio legis van dit wetsartikel.

Verwerende partij laat na hierover een afdoende motivering te geven. Nochtans verplichten artikel 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende'

wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het doel van de motiveringsverplichting is niet bereikt omdat verzoeker geen inzicht krijgt in de motieven die tot de bestreden beslissing hebben geleid.

Verwerende partij stelt dat de duurzame verankering geen reden vormt voor een regularisatie terwijl artikel 9bis net voorziet dat wanneer er bijzondere banden met België zijn men een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur kan verkrijgen. Het is dus niet duidelijk waarom de regularisatie geweigerd werd, zeker nu men er rekening mee houdt dat voor de ene de duurzame banden wel aanvaard worden als grond voor regularisatie en voor de andere niet.

Om deze redenen is verzoeker van oordeel dat de bestreden beslissing nietig dient te worden verklaard.

Terwijl:

1. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424).

De bestreden beslissing bevat daarentegen geen enkele verwijzing naar de juiste feitelijke gegevens van de zaak en de duurzame verankering die verzoeker heeft aangetoond. Bovendien worden met tal van bewijsstukken gewoon geen rekening gehouden.

Volgens verzoeker heeft de Minister dan ook niet alle relevante feitelijke gegevens in beoordeling genomen om tot een juiste beslissing te komen;

Minstens had de Minister hier naar moeten verwijzen en motiveren waarom in huidig geval de individuele omstandigheden niet kunnen opwegen tegen een eventuele terugkeer naar het herkomstland.

2. De beslissing van de Minister staat met in proportie met de hierdoor aan verzoeker berokkende nadelen;

Hij verkreeg een bevel om het grondgebied te verlaten terwijl uit het dossier van verzoeker duidelijk blijkt dat er bijzondere nauwe banden met België zijn.

Verzoeker zal hierdoor ernstige schade lijden en zal bij een gedwongen terugkeer aan zijn lot worden overgelaten in zijn land van herkomst, terwijl hij hier in België de arbeidsmarkt zou kunnen betreden en voor zichzelf kan instaan.

Er is geen enkele opvang in het land van herkomst, noch vanuit financieel, moreel of sociaal oogpunt;

De beslissing staat niet in proportie met het hierdoor aan verzoeker berokkende onherstelbaar nadeel;

3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

In casu dient te worden vastgesteld dat de Minister bij zijn beslissing niet is uitgegaan van de juiste én volledige feitelijke gegevens. Er kan zelfs geen enkele motivering worden teruggevonden die verwijst naar de concrete feitelijke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

De Minister had in zijn beoordeling tevens moeten nagaan of het bevel om het grondgebied te verlaten in casu in feite en in rechte gerechtvaardigd is, hierbij rekening houdende met het feit dat verzoeker geen enkele opvang heeft in het land van herkomst en volledig aan zijn lot zal worden overgelaten.

Zodat:

De bestreden beslissing niet naar recht verantwoord is en onzorgvuldig werd genomen.

Het middel is ernstig: de bestreden beslissing is niet deugdelijk gemotiveerd en dient om deze redenen te worden vernietigd. (...)"

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hoewel de verwerende partij niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partij ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt: *“(…) De bestreden beslissing stelt dat de lokale verankering van verzoeker geen grond tot regularisatie kan vormen. Dit is juridisch incorrect: De regularisatie kan immers worden aangevraagd wanneer men bijzondere banden met België heeft. In huidig geval kan niet betwist worden dat verzoeker door zijn lange verblijf, ongeacht of dit door eigen toedoen is, bijzondere banden heeft gecreëerd met België. Bij de beoordeling van de aanvraag tot regularisatie dient men te bekijken of de bijzondere banden met België van die aard zijn dat het de betrokkene moet toelaten gemachtigd te worden op onbeperkt verblijf. Verzoeker heeft zijn bijzondere banden met België in zijn verzoekschrift uitgebreid uiteengezet en verwijst volledigheidshalve dan ook naar het verzoekschrift. De aanvraag dient enkel getoetst te worden aan artikel 9bis en de ratio legis van dit artikel. Verzoeker heeft voldoende elementen aangereikt die een regularisatie op grond van artikel 9bis rechtvaardigen, zijnde bijzondere banden met België, werkbereidheid, taalkennis, sociaal netwerk etc. Met al deze elementen, die in toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet ruim voldoende zijn om een regularisatie van verblijf te rechtvaardigen, wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele rekening mee gehouden. Integendeel, verwerende partij stelt eenvoudig dat een langdurig verblijf, werkbereidheid, taalkennis etc. geen reden zijn om een regularisatie te rechtvaardigen, hetgeen indruist tegen de inhoud van artikel 9bis en de ratio legis van dit wetsartikel. Verwerende partij laat na hierover een afdoende motivering te geven. (…)*”.

Verzoeker betoogt in essentie dat niet wordt gemotiveerd waarom in casu de aangehaalde elementen redelijkerwijze geen regularisatie kunnen rechtvaardigen.

Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De eerste bestreden beslissing bevat het volgende motief: *“Wat de lokale verankering van betrokkene betreft - betrokkene zou geïntegreerd zijn , zou werkbereid zijn, zou de Nederlandse taal spreken (betrokkene staat dit door verschillende getuigenverklaringen, attest van werkbereidheid, attest van gevulde taallessen), kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie.”* De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen enkele reden opgeeft waarom deze elementen niet tot de gegrondheid van de aanvraag kunnen leiden. Zoals uit de vaste rechtspraak van de Raad van State, zoals hierboven weergegeven, blijkt, is het inderdaad mogelijk dat dergelijke elementen eventueel tot een gegrondheid van de aanvraag zouden kunnen leiden. De verwerende partij is dan ook gehouden in de bestreden beslissing te motiveren waarom zij dergelijke elementen niet weerhoudt. De verwerende partij heeft nagelaten dit te doen.

De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen dat *“de eerste bestreden beslissing heeft rekening gehouden met alle door verzoeker aangehaalde elementen van lokale verankering, met name zijn werkbereidheid, het spreken van de Nederlandse taal en zijn beweerde integratie. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat deze elementen in casu onvoldoende waren om een machtiging tot verblijf te bekomen”*. De verwerende partij besluit: *“Verder houdt de formele motiveringsplicht niet in dat verwerende partij verder dient te motiveren. Het ‘waarom’ van de niet-aanvaarding van deze elementen moet niet weergegeven worden.”*

De Raad erkent dat de verwerende partij bij de beoordeling van aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. Zij dient de rechtsonderhorige, in casu de aanvrager, echter wel op afdoende wijze te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging, hetgeen thans niet het geval is. Uit de kwestieuze beslissing blijkt enkel dat de verwerende partij van oordeel is dat integratie in België, werkbereidheid en het spreken van de Nederlandse taal, in de beslissing kortweg *“de lokale verankering”* genoemd, *“(…) niet weerhouden “kan” worden als een grond voor regularisatie”*. Nu de Raad alleen maar kan vaststellen dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom *“de lokale verankering”* een reden kan zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, is het middel gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht, gegrond. De door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen uiteengezette argumentatie laat niet toe tot een ander besluit te komen.

Het middel is gegrond voor zover de schending van de formele motiveringsplicht wordt aangevoerd.

Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk vermeldt dat het werd afgegeven *“in uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 12/01/2012”*, past het voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer, om ook deze beslissing te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 januari 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en de beslissing van 16 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC